

ordenades del seu poema, que està dedicat a tota la terra catalana. Moltes esdeveniments, que esdevindran

tanmateix enfront de l'entorn del nostre Inventari, en particular de Torroella, i que no són els propis d'aquest poema, han estat els que més temps han durat i que han estat inspirats per altres d'altres o les quals

Albert de Quintana i Combis (1834-1907), fill illustre de Torroella de Montgrí, és autor d'aquest èpic poema de vibrants estrofes descriptives, reproduït respectant la versió original en homenatge a una de les figures seixenes de la Renaixença Literària de Catalunya.

AL CASTELL DEL MONTGRÍ

Dies irae!...

Castell, castell, que guaites la plana ampurdanesa,
tu que'n despit dels segles, pregones sa grandesa;
tu que les armonies escoltes de la mar,
y llamps y tramuntanes seré los veus passar;
al trovador que canta en tes muralles,
salvatges cantarelles serán les presentalles,
los ais d'amor que't donga rugits enmatzinats.
Jo canto les absoltes de nostres llibertats.

A cada cambra teva jo hi gravaré una historia,
a cada pedra rònega un ram de nostra gloria
a cada trist marlet la sombra d'un gran Rey
y en mitj de tot del poble, la sabia antigua lley;
després, ab mar de llàgrimes jo tornaré a esborrarlas...
la forsa y lo mal dret un jorn vingué a cremarlas...
sens elles, qué es la patria!... oh fills degenerats...
Jo us canto les absoltes de vostres llibertats!...

Veniu, sombres magnánimes dels Berenguers, d'en Jaume!...

De vostres marbreas tombes alsarvos avuy plaume.

Aixecat tu, n'Anfós i Pere el de Muret,
portant entre les mans lo llamp del cel per fuet,

critant dels avis morts la multitut inmensa;

veniu! Y a vostres nets pagesos de remensa,

fuetejem com l'aire les negres tempestats...

Jo's canto les absoltes de nostres llibertats.

Oh! fuig viventa crónica que guardo en la memoria,
vergonya y oprobi té la moderna historia,

sa llum enlluernadora no vull en mon recort;

plagués a Deu per sempre que'l pensament fos mort.

Lo amor de patria apaga lo cant de la sirena,

la mare de tants heroes rossega vil cadena,

les feres famolenques roselegantli' costat!...

Cantem, cantem absoltes a nostra llibertat.

Butxins de nostra patria! de nostre honor en mengua
deixan la cambra lúbrica y'n tallarem la llengua.

La espasa rovellada trencada en terra jau...

La escombra y la filosa donáunosa si us plau...

De tímida dozella durem la vestimenta,

lo llit de la ramera sepultarà la afrenta,

que los bordells no tenen ni patria ni passat!

Jo canto les absoltes de nostra llibertat...

Castell, castell que guaites la plana ampurdanesa,

jo vull cremar la fàbrica padró de ta grandesa!...

en mitj tes flamarades jo vull també cremar!

Les cendres escampades pels aires, per la mar,

lliures per sempre més durá la tramuntana;

que'l Deu del cel m'escolti joh rassa catalana,!

¡Poble, si no't despertes! ¡joh poble renegat!

eternament la tomba guardi ta llibertat!!!

ALBERT DE QUINTANA